

Cleo Huizinga, privédetective

Liefde maakt blind

Colofon

Harper*First* is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Marijke Vos

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

ISBN 978 94 027 7069 8

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC. ® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

Hoofdstuk 1 : Gegroet!

‘Dit is nooit gebeurd.’ Resoluut sla ik mijn armen over elkaar. Ik veins een ongeïnteresseerde houding, hoewel mijn hart zojuist met 200 kilometer per uur van een achtbaan is gestort en mijn lippen nog nabranden van de warmte die Philips mond even geleden achterliet.

Philip veegt nadenkend met zijn duim over zijn onderlip terwijl zijn ogen de mijne geen moment loslaten. ‘Weet je het zeker?’ vraagt hij op zachte toon, wat nog even een schok van 220 volt door mijn lijf laat gaan.

Sjezus, wat is er mis met mij?

Maak hier korte metten mee. Meteen.

Ik sluit een kort moment mijn ogen, haal diep adem en kijk hem vastberaden aan. ‘Heel zeker. Nooit gebeurd. Dit hier...’ Ik wijs om me heen en wapper dan verwoed met mijn vinger tussen ons in. ‘... heeft nooit plaatsgevonden.’

Voordat Philip daarop kan reageren, worden we opnieuw onderbroken. ‘Cleo?’

O, fúck, Lex!

Die was ik compleet vergeten. Mijn date van vanavond. Mijn desastreuze date. Ik onderdruk een zucht en draai me met een stralende glimlach om. ‘Lex! Sorry, ik werd even opgehouden, maar we zijn hier net klaar.’

‘Weet je zeker dat ik je niet nog eens moet redden?’ klinkt het zachtjes achter me, maar ik negeer die uiterst suggestieve vraag – en het kippenvel dat die bij me veroorzaakt – en zet demonstratief een stap bij Philip vandaan.

‘Even mezelf oprispen op het toilet en dan kom ik eraan,’ verzeker ik Lex, die wantrouwend van Philip naar mij kijkt, maar vervolgens knikt. ‘Gegroet,’ zeg ik tegen Philip. Daarna duik ik met een noodvaart de toiletruimte in.

Gegroet? Serieus? Hoeveel eeuwen zijn we teruggeworpen in de tijd? Waar komt dat nou weer vandaan? Ik leun met een diepe zucht

op de wasbak en staar in de spiegel naar mijn verhitte wangen. Direct besef ik dat ik wel grotere problemen heb dan mijn manier van afscheid nemen.

Fuck, we hebben gezoend.

En laten we eerlijk zijn, dat was geen doe-even-alsof-je-mijn-vriendje-bent-zoen. Dat was... holy shit, dat was écht. Ik sluit mijn ogen even, maar wanneer ik ze weer opendoe is er niets veranderd. Ik sta nog altijd op het toilet van het restaurant waar ik A) een erg zelfingenomen date heb, B) mijn ex tegenkom die zijn dagen kennelijk niet slijt in eenzaamheid, in tegenstelling tot wat hij mij had voorgehouden, en C) ik de hoofdverdachte in een vermissingszaak zoen.

Ik weet vrij zeker dat dit niet in mijn handboek staat.

Vooruit, hij is misschien niet mijn hoofdverdachte, maar dat geeft me nog geen reden om hem zo te bespringen. Het is ook niet bepaald handig.

Ik blaas mijn adem uit. Oké, dit is nooit gebeurd. Ik negeer dit. Deze herinnering verban ik simpelweg uit mijn brein. Ik wapper met mijn handen langs mijn hoofd zoals ik die spirituele leiders weleens zie doen om negatieve energie te verwijderen.

Weg! Shoo! Shoo! Uit mijn gedachten.

Als de deur opengaat en er een meisje naar binnen stapt dat me verbijsterd aankijkt, laat ik mijn handen haastig weer zakken. Ik laat de kraan lopen en tracht mezelf op die manier iets af te koelen, terwijl ik via het spiegelbeeld ongemakkelijk naar haar glimlach. Ze lacht onzeker terug en verdwijnt in een van de toiletten.

Goed, niets aan de hand, spreek ik streng tot mezelf, terwijl ik mijn koude handen nog even tegen mijn wangen leg. Je gaat gewoon terug dat restaurant in, je negeert Rik en zijn tonnetjeronde verloofde, en wat er ook gebeurt: je negeert ook Philip en zijn blondetroela-date, maakt je eigen date af en laat deze hele rampzalige avond achter je. Morgen is alles weer anders. Béter. Echt. Beloofd. Ik knik mezelf krachtig toe na deze interne peptalk en loop behoedzaam de toiletruimte uit.

Tot mijn grote opluchting is de gang leeg. Zowel Lex als Philip zijn naar hun plek teruggegaan. Ik heb nog een kort moment de

ijdele hoop dat Philip vertrokken is, maar zo gauw ik het restaurant weer binnen stap en naar ons tafeltje loop, zie ik hem zitten, in gesprek met zijn tafelgenote die met wijde handgebaren een verhaal vertelt. Hij lijkt echter nauwelijks te luisteren, want zijn ogen volgen mij met die intense blik van hem. Ik draai me resoluut om en ga met mijn rug naar hem toe zitten.

‘Zo,’ schetter ik maniakaal tegen Lex. Hopelijk ziet Rik me niet, want wat moet hij wel niet denken als mijn zogenaamde verloofde en ik elk aan een ander tafeltje aanschuiven? Bij ander gezelschap? Lekker geloofwaardig.

Ik probeer het gesprek te hervatten: ‘Waar waren we gebleven?’

Lex fronst. ‘Gaat alles goed met je? Je ziet er wat... verhit uit.’

‘Alles gaat prima, kan niet beter,’ roep ik hard en ik grijp mijn wijnglas, dat ik in drie grote slokken leegdrink. ‘Echt perfect.’

Lex volgt mijn handelingen met een peinzende uitdrukking, maar zegt verder niets meer. Dat is ook voor het eerst deze avond.

Ik schuif mijn bord iets van me af. De biefstuk zal inmiddels wel koud zijn. Hoewel ik absoluut geen trek meer heb, pers ik een glimlach op mijn gezicht in een poging nog iets van deze avond te maken. ‘Zullen we een dessert bestellen?’

Met een knikje pakt Lex de dessertkaart uit de standaard op tafel. ‘De lavacake is hier werkelijk fantastisch. Ik was eens in een restaurant in New York toen...’

Zelfs de keuze van een dessert is aanleiding om weer een pochverhaal over zijn leven op te dissen. Het wekt mijn irritatie op, maar ik maan mezelf tot kalmte. Elke vezel in mijn lijf is zich bewust van Philips aanwezigheid, twee tafels achter me. Als ik goed mijn best doe, hoor ik zelfs dat irritante Vlaamse accent van hem boven alles en iedereen uitkomen. Echt, moet hij per se zo hard praten? Beelden van de kus flitsen aan me voorbij.

Wat bezielde hem?

Nee, mij, wat bezielde mij?

Die kerel is onuitstaanbaar, zelfingenomen en bovendien nog altijd een verdachte in de vermissingszaak van zijn vader. O, als Sandra dit hoort... Nee, corrigeer ik mezelf snel, niemand krijgt dit

ooit te horen, want... dit is nooit gebeurd. Ik haal diep adem. Zo is het, nooit gebeurd.

‘En jij?’ Lex kijkt me vragend aan.

Verstoord kijk ik op. ‘Wat?’

‘Of je het al weet?’ Hij wijst op de dessertkaart, die hij blijkbaar onder mijn neus heeft geschoven.

‘Eh, doe maar de...’ Ik bekijk snel de keuzes. ‘Doe maar de cheesecake.’ Ik sla de kaart dicht.

Lex knipt met zijn vingers – serieus, deed hij dat echt?

Een serveerster houdt stil bij onze tafel. Er ligt een frons op haar gezicht. ‘Ja?’

‘Graag de lavacake, de cheesecake en...’ Lex werpt een blik op mijn lege glas. ‘Nog wat drinken?’

O ja. Meer alcohol. Alsjeblieft. ‘Een shiraz graag,’ antwoord ik gretig.

‘O nee,’ corrigeert Lex me direct. ‘Maak er maar twee dessertwijn van. Rood bij cheesecake is natuurlijk een no-go.’ Hij glimlacht even naar me alsof ik een kleuter ben die een standje krijgt.

Ik richt me smekend tot de serveerster, die me een blik van verstandhouding toewerpt voordat ze wegloopt.

‘Zo,’ Lex leunt naar voren en hij laat een scheef grijnsje zien. ‘Ik moet zeggen, mevrouw Waaiers, ik amuseer me prima.’

Wel? Nou ja, dat zal wel als je het alleen maar over jezelf hoeft te hebben.

Zijn hand kruipt over tafel naar de mijne toe, waarna hij zachtjes over mijn vingers streelt. In een reflex trek ik mijn hand weg, precies op het moment dat er een schaduw over ons tafeltje valt.

Natuurlijk, Philip. Achter hem drentelt zijn date met een gezicht dat op onweer staat.

Zwijgend kijkt hij naar Lex’ hand die nog op dezelfde plek op de tafel ligt. ‘Mijn aanbod van zojuist staat nog steeds.’ Philip kijkt me nadrukkelijk aan.

‘Nee, ik kom prima zelf thuis, dank je wel,’ wimpel ik af, goed wetende dat dat absoluut niet is wat hij bedoelt. Hij hint natuurlijk op de kus. Hitte vlamt op vanuit mijn hals.

Nee, niet aan denken. Niet gebeurd.

Ik hef mijn kin op en kijk Philip strak aan. ‘Fijne avond nog.’
Philip kijkt nog even van mij naar Lex en weer terug. Dan knikt hij. ‘Gegroet,’ zegt hij. Er ligt een flikkering in zijn ogen.
En op dat moment weet ik vrij zeker dat ik hem haat.

‘Hoe was je date gisteravond?’ Ahmet ploft op een van de stoeltjes in de wachtkamer neer en kijkt me afwachtend aan.

Alleen al het woord ‘gisteravond’ maakt dat ik opnieuw Philips stoppels tegen mijn wang voel en zijn lippen langs de mijne voel strijken. Ik knijp mijn ogen dicht om dat beeld en het bijbehorende gevoel met een noodvaart uit te drijven. *Shoo! Shoo!* Serieus, ik heb vannacht amper een oog dichtgedaan. Telkens als ik het waagde mijn ogen te sluiten, stond ik weer daar in die schemerige gang en voelde ik Philips lippen tegen de mijne...

Ik slaak een gefrustreerde kreet.

Hou. Op.

‘Zo erg?’ hoor ik Ahmet zeggen.

Over mijn lijk natuurlijk dat ik Ahmet ga vertellen wat er precies is gebeurd. Ik schud enkel mijn hoofd. ‘Niet mijn type.’

Ahmet fronst. ‘Lex van Greef is aantrekkelijk, beroemd en rijk. Hoezo is hij niet je type?’

‘Hij heeft de hele avond alleen maar over zichzelf gepraat.’ Ik werp Ahmet een veelbetekenende blik toe.

Die trekt een vies gezicht. ‘Ah, zo’n gast. *Bummer.*’

‘Hmm,’ antwoord ik in de hoop dat ik het onderwerp daarmee kan afsluiten. Ik had gisteren niet het lef om hem direct af te wijzen, maar toen ik eenmaal thuiskwam heb ik Lex geappt dat ik denk dat het beter is om het hierbij te laten. Hij heeft niet meer gereageerd. Vast gekrenkt in zijn ego.

‘Ben je klaar voor onze meeting?’ Ahmet wijst over zijn schouder naar Sandra’s gesloten deur.

Direct schiet ik weer omhoog. Vanochtend zag ik een vergaderverzoek van Sandra, waar Ahmet ook voor is uitgenodigd. Blijkbaar is er iets wat ze graag met ons tweeën tegelijk wil bespreken. Heel kort was ik bang dat ze iets wist, maar aangezien er helemaal niets is gebeurd – echt niet – kan ze natuurlijk ook niets weten. Bovendien is Ahmets relaxte houding genoeg reden om niet te denken dat we op ons donder krijgen.

‘Ja.’ Ik kijk even op het klokje op mijn desktop. ‘Laten we naar binnen gaan.’

Ik neem nog snel een hap van mijn bananecake die ik vanochtend in alle vroegte heb gebakken en knik dan naar Ahmet. Hij klopt op Sandra’s deur en loopt meteen door.

Sandra zit achter haar bureau. Ze kijkt op, zet haar bril af en gebaart ons te gaan zitten. ‘Goed dat jullie er allebei zijn.’

Ze ziet er gespannen uit, en frummelt met haar handen. Haar lippen vormen een strakke streep. Hmm, waarom is ze zo nerveus? Ik ga nieuwsgierig zitten.

‘Een paar dingen.’ Ze werpt ons een snelle blik toe en kijkt dan weer op haar laptop. ‘Ten eerste heb ik een nieuwe zaak voor jullie. Eigenlijk voor jou, Cleo, maar ik denk dat je Ahmets hulp zeker nodig zult hebben. Het gaat over een vermeende oplichting via internet.’

Het duurt even voordat mijn hoofd weet te schakelen van alle gebeurtenissen van de afgelopen dagen, naar Sandra’s vreemde houding en het feit dat ze doodleuk met een nieuwe zaak op de proppen komt.

‘Eh... o?’ weet ik uit te brengen.

‘Ik mail je de gegevens. De zaak is gemeld door een van de kinderen van een vrouw die verliefd is op iemand die ze online heeft leren kennen. Ze stuurt hem regelmatig geld en is ervan overtuigd dat ze met deze man zal trouwen, maar haar kinderen geloven het niet.’

Wauw, een catfish? Ik veer iets op, want ik ben een trouwe kijker van *Catfish: The TV Show* waarin de ene na de andere oplichter wordt ontmaskerd. Dat programma is eigenlijk niet eens zo goed,

maar als je eenmaal begint te kijken, wil je weten hoe het afloopt. Vaak gaat het om wraakzuchtige exen of afgewezen aanbidders. En het gemene is dat er na de ontknoping meteen een nieuwe aflevering achteraan komt, waardoor je aan het scherm blijft plakken. Zo ben ik al heel wat kostbare uren van mijn leven kwijtgeraakt.

‘Oké, cool. Lijkt me geen probleem. Tenminste, als de Huys-zaak voorlopig rustig blijft.’ Ahmet werpt een snelle blik op mij en richt zich dan tot Sandra.

Ik maak me zo klein mogelijk. Als ze niet in de gaten heeft dat ik er ben, praat ze misschien vrijuit.

‘Voor nu is er weinig wat je kunt doen. Ik ben nog bezig met een paar dingetjes. Ik heb wat nieuwe aanwijzingen, een nieuwe richting...’ Sandra kijkt afgeleid naar buiten en tot mijn grote frustratie maakt ze haar zin niet af. Ik vraag me af waarom ze ons beiden wilde spreken. Dan wilde ze vast iets zeggen over de Huys-zaak, toch?

Mijn hart maakt een opgewonden sprongetje. *Wat voor nieuwe aanwijzingen?*

Verwoed probeer ik Ahmet non-verbaal duidelijk te maken dat hij door moet vragen. Ik kijk hem nadrukkelijk aan en beweeg mijn ogen van hem naar Sandra, waarbij ik mijn wenkbrauwen hoog optrek.

Maar hij pikt de hint niet op. ‘Nou, helemaal flex.’ Hij staat op en kijkt mij opgewekt aan. ‘Gezellig samenwerken met mijn homie.’

Met een zucht richt ik me tot Sandra. ‘Je wilde toch nóg iets bespreken?’

Even lijkt ze te aarzelen, maar ze bedenkt zich blijkbaar, want ze schudt haar hoofd. ‘Nee, ik heb me bedacht. Het helpt me op dit moment vooral als jullie de boel draaiende houden en de binnenkomende zaken afhandelen. De Huys-zaak is complexer dan ik dacht, ik moet even rustig nadenken over mijn volgende stap.’

‘Kunnen we misschien meedenken?’ vraag ik met een uitgestreken gezicht.

Er valt een gespannen stilte.

Sandra kijkt me een aantal seconden zwijgend aan. Heel even denk ik dat ze uit de school zal klappen. Gaf ze me maar iets meer dan dit. Hoever is ze met haar onderzoek? Wat onderzoekt ze

überhaupt? Is Philip nog steeds haar hoofdverdachte? Heeft ze Kristoff gesproken? Weet ze van de huwelijksproblemen tussen Jeanet en Frederik?

Maar dan schudt Sandra haar hoofd. 'Nee.'

En daarmee is alles gezegd. Onze meeting is ten einde.